

OB GOSTOVANJU STUDENTOV IZ KANSASA V LJUBLJANI

(aprila, 1968)

Ura je bila
krsta se pozibava
srca kot morje v džungli iz cementa
plameni obupni totemi svobode
A-A-A
krsta se pozibava črni Martin Luther King
belemu soncu iz smrtnih globin
ME
črni je belemu zadnjič pokimal
RI
KA
ura je bila
prasketa cement...

...mi protestiramo! glejte naše dolge lase
puberteta na vislicah
mi skladamo pesmi iz blatnih napisov javnih stranišč
smo sinovi standarda rojeni v cementu
nirvana semen ognjenih z LSD
mi hippy protest

MARIJUANA

daj nam danes naš vsakdanji mir!

Toda ob uri, ko je zajokal trotoar
in se je krsta zazibala v morju src,
ob uri, ko je črni Martin Luther King
iz smrtnih globin zadnjič soncu pokimal,
kakšnemu bratstvu na čast sta zastavi vihrali
na odru ljubljanskem,
komu je šlo odobravanje mladih ljudi?

Besede so gore, kadar za njimi stojiš, nepotešen.
Gore s Češke. Gore iz Varšave.
Gore vietnamskih rogov in riževih polj.
Nemo kot gore, v tej gluhi tišini,
naši beli, pozabljeni Kingi
stoje spomeniki.